

Hallo lieve mensen.

Begin deze maand ben ik weer in Nederland geland en inmiddels wat gewend aan het "hier zijn". Hierbij stuur ik U een verslag dat Saskia Wijdoogen van de actie "drive4care" heeft gemaakt naar aanleiding van het bezoek dat zij en haar man hebben gebracht aan het project. De voorbereidingen voor de mobiele kliniek zijn in volle gang en waarschijnlijk kunnen we deze in oktober in gebruik gaan nemen.

Van de voortgang zal ik u op de hoogte houden in de volgende nieuwsbrief.

Allemaal een hele fijne zomer toegewenst.

Erika

Van pleisters plakken naar een mobiele medische post

TIRUVANNAMALAI – april 2008

Hij staart al twee jaar naar het plafond.

De pleisterlaag heeft lang geleden losgelaten en vochtplekken tekenen zich af tegen het beton. Hij kent iedere scheur, verfblied en vlek van buiten. Murujan kan niet veel anders dan in bed liggen en naar boven staren. Twee jaar geleden werd hij, wachtend bij een halte, geschept door een bus. De jonge Indiër raakte verlamd vanaf zijn middel. En als het niet lukt om zijn doorligwonden te bestrijden, komt hij nooit meer uit bed. Murujan is één van de vaste patiënten van de Stichting Medische Kampen India.

Hij woont bij zijn ouders in een klein dorpje, ongeveer 25 kilometer van de Zuid-Indiase stad Tiruvannamalai. Hier richt een medisch

team van de Stichting Medische Kampen India iedere week een kleine kliniek in.

In een gebouwtje, een ruimte van misschien 25 vierkante meter, doen een arts, verpleegster en apotheker hun werk, vijf dagen in de week, iedere dag in een ander dorp. Elke dag voorziet het team ongeveer 150 mensen van gratis medische zorg. Mensen die anders niet naar een arts zouden gaan omdat het te ver weg is. En te duur.

Vijf jaar geleden zette de Zevenbergse Erika Jansen voor het eerst voet op Indiase bodem. Ze had meteen het gevoel: 'hier voel ik me thuis'. Dochter Hanneke was toen al bezig met het opzetten van een weeshuisje. Ook Erika, verpleegster van beroep, wist direct dat ze hier veel goeds zou kunnen doen. "Ik zag wonden bij kinderen, het gebrek aan kennis over de verzorging ervan. Ik ben begonnen met wondjes desinfecteren en het plakken van pleisters." Terug in Nederland volgde ze een cursus Tropische Wondverzorging, ze verzamelde materialen en ging weer naar India. "Mijn plan was simpel, met een koffer vol verbandmiddelen ging ik op een brommertje de dorpen in. Als iemand hulp nodig had, stopte ik en ging aan de slag. Alles heel kleinschalig, maar ik hielp er wel mensen mee."

De plannen kregen meer vorm toen ze Madhan ontmoette, een Indiase advocaat die al tijden rondliep met een idee voor een medisch project. Erika: "Ik voelde eerst niets voor zo'n project. Te groot, te ingewikkeld. We zouden een stichting beginnen, sponsors zoeken. Dat leek me allemaal veel te grootschalig." Maar ze gaf het een kans. Ging op zoek naar sponsors, zette de stichting op en nu helpen ze minstens 750 mensen per week.

India is inmiddels veel meer een thuis voor Erika dan Nederland. Ze gaf haar baan op, haar 'normale' leven. Meer dan de helft van het jaar woont ze in het Indiase dorp Vedyappanur, op een steenworp afstand van de plek waar ze de eerste pleister plakte. "Als iemand me dit vijf jaar geleden had verteld, had ik hem voor gek verklaard. Maar ik ben hier echt een nieuw leven begonnen. En dat bevalt me prima."

De koffer heeft ze nog altijd. Er zitten nog steeds verbandmiddelen in. Ze neemt hem mee als ze Murujan bezoekt om zijn wonden te verzorgen. Zoals ze bijna nooit de deur uitgaat zonder pleisters en desinfecterend middel. "Je weet maar nooit wat je tegenkomt."

In het dorp waar Murujan woont, wordt duidelijk waar het nieuwe leven van Erika om draait. Een medisch team richt in razend tempo de kliniek in. De verpleegster veegt de vloer, de tafel voor de arts wordt ingericht net als een hoek voor de injecties

en de apotheker stalt zijn medicijnen. Het is een geïmproviseerde kliniek, met één tafel en wat houten banken. "De omstandigheden zijn niet ideaal," zegt oprichter Madhan Mohan, "maar dat maakt ons weinig uit. Al moeten we onder een boom werken, dan nog doen we het. Als we de mensen maar kunnen helpen." Nog voor het

team klaar is, staan de eerste mensen al in de rij. De zorg is gratis, ze moeten eenmalig twee rupee (drie eurocent) betalen om zich in te schrijven. Zonder de kampen zouden ze naar een stad moeten voor medische zorg. Dat is te ver en te duur. Madhan: "Mensen moeten dan vervoer betalen, plus de behandeling en omdat ze naar de stad moeten, lopen ze minstens één dag loon mis. Dat kunnen ze zich niet veroorloven.

Ze liepen lang door met klachten, terwijl ze nu veel makkelijker terechtkunnen bij een arts."

Inmiddels is het begrip 'medische kampen' aardig ingeburgerd in de omtrek. Er zijn vaste patiënten, die wekelijks terugkomen. Het team doet veel aan bestrijding van chronische pijn. Erika: "Artritis komt hier veel voor. Mensen werken hard op het land. Ze komen wekelijks terug voor pijnstillers."

Ook lijden veel mensen aan vitaminegebrek door eenzijdig voedsel. Het team ziet verder heel veel kinderen met diarree en wormen, er zijn wondjes die slecht verzorgd worden, astma, koorts en een heel scala aan kleinere problemen.

Dokter M. Siddarth werkt sinds anderhalf jaar voor het medische project. Naast zijn vaste baan werkt hij één dag in de week voor de stichting. "Wij bieden hier echt de basiszorg, mensen komen soms met kleine klachten die, als ze ermee doorlopen, tot grote problemen kunnen leiden. Terwijl het vaak makkelijk te verhelpen is, als je op tijd naar een arts gaat."

Voor de stichting is het niet eenvoudig om aan artsen te komen voor het project. De meeste dokters voelen er weinig voor om in de afgelegen gebieden te werken, onder slechte omstandigheden. Het verste dorp waar het team komt, ligt op anderhalf uur van de stad. Over een slechte weg, hoog in de bergen. Madhan: "De meeste artsen willen een baan in de stad, in een ziekenhuis of kliniek, dicht bij huis." Hij hoopt dat

Nieuwsbrief, Mei 2008

daar verandering in komt als de mobiele kliniek er is. De stichting neemt aan het einde van het jaar een kleine vrachtwagen in gebruik, die is ingericht als medische post. Met een behandelkamer en ruimte voor de apotheker. Madhan: "Dan hoeven we niet meer op te bouwen in schooltjes of dorpsgebouwen en werken hygiënischer en sneller."

Voor Erika en Madhan is het opnieuw een droom die uitkomt. Erika: "Eerst droomden we van een medisch project, toen van vijf kampen in de week in plaats van één. Nu komt de mobiele kliniek. Het is echt fantastisch dat we dit allemaal hebben kunnen bereiken."

Maar het duo is nog niet klaar met dromen. Een tweede mobiele post misschien, in de toekomst een ziekenhuisje? Erika: "Als je ziet hoeveel hulp nodig is, onder welke omstandigheden mensen leven, dan weet je dat je nooit helemaal klaar bent."

Voor Murujan kan de hulp van de stichting een groot verschil maken. Iedere week verzorgt Erika of de verpleegster van het team zijn doorligwonden. En ook zijn moeder is geïnstrueerd. "Het is echt ontzettend moeilijk om haar uit te leggen hoe ze die wonden moet verzorgen. In Nederland zou zo'n jongen al lang op de intensive care liggen." Maar ze ziet verbetering. En als dat doorzet, hoeft Murujan niet langer op bed te liggen. Dan kan hij naar buiten, in een rolstoel. En dan heeft Madhan zelfs een baantje voor hem op de dorpschool. Erika: "Dan heeft zo'n jongen weer een beetje een kans op een normaal leven."

Lees verder op www.drive4care.nl

Adres in India:

Erika Jansen
Shanthi Illam
244 B, ChinnaVediyappanur Village,
Adi Annamalai Post,
Tiruvannamalai District, 606604
Tamilnadu, India
Mobile : (0091)94433 98320
E-mail : rikjansen50@hotmail.com

Adres in Nederland:

Secretariaat
Mw. I. Roelvink
Duizendblad 16
4761 WD Zevenbergen
Nederland
Tel. (0031) 0168-324765
info@medischekampen.nl

***Giro: 90 96 99
t.n.v. penningmeester Stichting Medische Kampen India
te Oud Gastel***